

bruger i dag, hvad er det så for valg, vi er nødt til at træffe?

Regeringen deltager til den tid – og det er altså allerede til efteråret, måske endda til sommer – gerne i en diskussion om, hvorvidt det vil være rigtigt at sætte yderligere ressourcer ind på dette, og hvordan man skaffer dem. Men den diskussion må vi altså vente med, til vi har et forslag fra jordforureningsudvalget.

Jeg kan i øvrigt sige til Folketinget, at jeg netop i dag har sendt en meddelelse til Folketinget om, at vi forlænger fristen for høringssvarene til det forslag, som udvalget har udarbejdet, sådan at de mange organisationer, som har interesser på dette område – jeg tror, det i alt er 80 organisationer, der har interesser på området – får yderligere 4 uger til at reagere på forslaget.

Det betyder også, at lovforslaget ikke vil kunne komme til førstebehandling inden sommerferien, men jeg foretrækker klart, at vi giver folk tilstrækkelig lejlighed til at udtale sig. Til gengæld ville det være skønt, hvis vi kunne have et lovforslag klar til Folketinget før sommerferien, sådan at det kunne danne grundlag for sommerens debat. Men ressourcediskussionen tager vi først for alvor i forbindelse med jordforureningslovforslaget.

Hr. Bent Hindrup Andersen gør med rette opmærksom på, at der til bloktilskudsmodellen knytter sig det almindelige problem at sikre, at den opgave, som vi i fremtiden finansierer via bloktilskud, bliver løst i samme omfang som med de hidtidige, målrettede, statslige bevillinger.

Jeg forstår godt den frygt; jeg deler den bare ikke, når det drejer sig om jordforurening. Jeg tror tværtimod, det vil blive en vigtig sag og en prestigesak – prestige sagt i en god mening – for amterne at vise, at det fører til øget aktivitet at lægge selve oprydningsopgaven ud til dem.

Hr. Niels Jørgen Langkilde havde det ikke nemt under debatten, og jeg sympatiserer meget med hans vanskeligheder, men han må erkende, at vi ikke bare på det her område, men på stort hele det øvrige naturbeskyttelses- og miljøpolitiske område har brug for amterne, idet vi ikke har tre instanser, men som regel kun to, og amterne spiller en nøglerolle, når det drejer sig om natur- og miljøbeskyttelse i Danmark.

Set fra et natur- og miljømæssigt synspunkt havde jeg nær sagt: Havde vi ikke amterne, så var vi nødt til at opfinde dem. Jeg ved, det er en frygtelig tanke for hr. Niels Jørgen Langkildes parti, men det er ikke desto mindre rigtigt. Når

det drejer sig om natur- og miljøbeskyttelse, gør amterne et fabelagtigt godt stykke arbejde. Vi skal siden hen diskutere tilsynsopgaven, og dér er det Miljøstyrelsens klare vurdering, at amterne lever op til deres ansvar.

Vi tror, at hvis vi nedlægger amterne, får vi en svagere natur- og miljøbeskyttelse, flere uklare institutioner og fælleskommunale foranstaltninger og mere statsdirigering, så derfor er vi altså ikke enige på det punkt. Men jeg sympatiserer med hr. Niels Jørgen Langkildes vanskeligheder, det gør jeg i allerhøjeste grad. Han kan ikke klage over mangel på menneskelig sympati fra min side.

Fru Anni Svanholt holdt en tale, som jeg ikke kunne have holdt bedre, og den vil jeg gerne sige hjerteligt tak for. Det samme gælder Det Radikale Venstres indlæg og Socialdemokratiets indlæg.

Jeg er – formentlig til hr. Bent Hindrup Andersens overraskelse – meget enig med ham i næsten alt, hvad han sagde om nødvendigheden af at gøre mere og af, at forurenere skal betale. Nu har vi imidlertid en ret klar retspraksis, hvor det offentlige har tabt sag efter sag, når det har prøvet at gøre et ansvar for fortidig forurening gældende. Domstolene har anlagt en ekstremt restriktiv linje, når det drejer sig om at få forurenere til at betale for fortidig forurening, og derfor er det i meget betydeligt omfang blevet en samfundsopgave at skaffe pengene.

Man kan så diskutere, hvordan de skal skaffes. Hr. Bent Hindrup Andersen har ét forslag, og man kan tænke sig mange andre forslag til, hvordan vi kan skaffe disse penge frem.

Men det, hr. Bent Hindrup Andersen har fuldstændig ret i, er, at det gælder om at forhindre, at der sker forureninger i nutiden, sådan at vi står med et nyt problem med fortidens synder, og dér tror jeg fru Anni Svanholt har ret, når hun siger, at det er der gode muligheder for at vi kan løse i fællesskab med amterne, og det skal vi gøre til et hovedpunkt, når vi kommer til det kommende lovrevisionsarbejde med jordforureningsloven.

Den fg. formand (Helge Sander):
Ministerens indlæg affødte tre korte bemærkninger. Først hr. Niels Jørgen Langkilde.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Nej, jeg har ikke vanskeligheder; jeg vil bare gøre opmærksom på, at der også er saglige